

**ČÍSLO 126
(1/2026)**

JARO 2026

**Věstník
evangelických sborů
na Benešovsku**

SOBĚHRDSKÝ BRATR

Krysí vánoční hra u husitů v Čerčanech, prosinec 2025.

- Z obsahu:**
- Velikonoční rozjímání (J. Bartošek, P. Sivák)
 - Rozhovory (P. Goby, P. Sivák), kalendárium
 - Jubilea (M. Šíma, S. a T. Duškovi), pozvánky

Velikonoce?

velikonoční zamyšlení Josefa Bartoška

Jak to všechno vlastně začalo? Svět byl rozervaný a rozhádaný, asi tak jako dneska, lidé byli plní nervozity a někteří i zvláštního očekávání, asi také tak jako dneska. A do tohoto divného stavu se Bůh rozhodl promluvit. Už ne skrze proroky a vidoucí, ale tím, že poslal svého Syna, aby svým životem ukázal, jak má vypadat skutečný lidský život, který stojí za to žít. A že byl jeho syn úplně ve všem stejný jako my, narodil se z ženy, jako každý člověk. Ale protože neměl chyby, jaké máme my, protože byl bez hříchu, což je pro člověka nemožné, narodil se i způsobem, který je pro člověka nemožný, totiž z panny. Tento fakt nás nemá iniciovat k jalovým spekulacím o tom, jak duch svatý oplodnil Marii (zejména když duch-ruach je v hebrejštině ženského rodu), nebo jak se mohl Ježíš narodit bez deflorace, ale chce nám říci toto: Je před vámi člověk jako vy, jehož cestu byste se měli snažit následovat, a přesto je před vámi někdo, kdo vás převyšuje tak, že je to mimo vaše veškeré chápání.

K cestě tohoto člověka lidé řekli své razantní ne tím, že Ježíše ukřižovali. Jenomže právě k této Ježíšově cestě, ke které lidé řekli své ne! řekl Bůh svoje razantní ano. A toto ano řekl tím, že Ježíše vzkřísil z mrtvých. Není třeba zde spekulovat o tom, jak se to stalo, či zda se to stalo; to ať si každý rozhodne sám. Ale skutečné mystérium a tajemství vzkříšení spočívá v tom, že se Bůh přiznal k cestě, kterou lidé zavrhlí, že ji prohlásil za vzácnou jako ten kámen, který stavitelé zavrhlí. A nyní je na nás, jestli v sobě najdeme tu odvalu víry vyrazit na tuto náročnou cestu, anebo jestli se budeme vymlouvat a vykrucovat z tohoto nároku, který na nás Ježíš má. Řekneme si raději otevřeně: Pane Bože, tvoje cesta je náročná a já jsem srab, anebo se budeme trapně vymlouvat, že víra je nevědecký přežitek, že církev nadělala a dělá spoustu svinstva, že náš farář má dlouhé vlasy nebo krátký rozum, že už je jaro a já musím na zahrádku, že že že a tady bych mohl doplnit telefonní seznam důvodů, které jsem už za život slyšel. Ale nám všem, protože i já jsem jeden z nás, o nic lepší a doufám, že ani o mnoho horší, rád bych tedy nám všem přál tu zvláštní jistotu a pevnost víry, která

způsobuje, že nás provází jas vědomí toho, že Kristus vstal. Vstal pro nás, abychom i my spolu s ním povstali k plnému, solidárnímu, nediskriminujícímu rovnocennému lidství.

Postně Hosana

Biblická meditace Pavla Siváka na text Jr 31,18: „Přived' mě v mém zájmu zpátky, abych se obrátil a vrátil se zpět“.

Taky se vám tato modlitba líbí jako mně? Jistě. Je nádherná. O tom žádná. Nejednen z nás by se chtěl umět takto modlit, ale i když jí Efraim myslí upřímně, není vyslyšena. A přesto nám ji ale ten (krutý) starozákonní Bůh nechává v Jeremjášově proroctví zaznamenánu.

Proč asi? Možná proto, abychom stejně jako Hebrejci žijící v diaspoře, kterým Pavlův žák a o několik desítek staletí později dosvědčuje, poznali, kolikrát a jakými způsoby mluvíval Bůh ústy proroků a že v tomto posledním čase k nám promluvil ve svém Synu, jehož ustanovil dědicem všeho a skrze nějž stvořil i věky“ (Žd 1,1-2;); a že ten Syn, kterého má na mysli, o sobě mimo jiné také řekl: „Nedomnívejte se, že jsem přišel zrušit Zákon nebo Proročky; nepřišel jsem zrušit, nýbrž naplnit.“ (Mt 5,17;).

To byl možná okamžik, kdy mu jeho posluchači poprvé nerozuměli a stejně jako my dnes si kladli otázku: Jak to vlastně myslel a co tím chtěl říci? Vždyť byl přece jedním z nich. Pravda, jeho kázání a učení byla úplně o něčem jiném než ta farizeů a zákoníků a jeho divy a zázraky nasvědčovaly, že nebude jen takovým obyčejným člověkem. Nicméně tato tvrzení, navzdory svým vyprávěním o Božím – nebeském království, která připodobňoval událostem z tohoto světa, jeho posluchačům vzalo tak trochu vítr z plachet.

Jistě. My, díky svědectví těch, kteří to s Ježíšem nevzdali, víme, co byl zač, ale známe my vůbec jeho pravou identitu kromě toho, že byl Božím synem? A možná právě proto nejednoho z nás ona Ježíšova věta taky tak trochu zaskočí.

Není to tak dávno, co jsme vstoupili do postního období, které každý jistě vnímáme trošičku jinak. Pravda, sekulární člověk si s ním neví rady a nic mu neříká, ale my můžeme spolu s dobrovolným odřeknutím si dortíků, řízečků, ovárků, alkoholu a

u někoho možná i cigaret či doutníků, prožívat něco velmi, ale opravdu velmi zvláštního se svým Bohem. Ztišit se a při tom všem odříkání a všech abstinenčních přízracích – při meditacích – se snažit porozumět rozdílu Petrova „Ty jsi Mesiáš, Syn Boha živého.“ (Mt 16,16;) a Tomášova vyznání „Můj Pán a můj Bůh“ (J 20,28;). Ne. Ani v nejmenším nechci naznačit, že by Petrovo vyznání u Cesareje Filipovy mělo menší váhu než Tomášovo za zavřenými dveřmi. Ale přeci jen nějaký rozdíl tam je. A ten rozdíl – nechť se nám stane klíčem k porozumění Ježíšova naplnění Zákona Boží milosti a lásky v jeho podobenstvích o milosrdném Samaritánovi, marnotratném synu, o dělnících na vinici a mnoha dalších. Naplnění nejen Zacharjášova proroctví o příchodu spravedlivého, zachráněného, a zároveň také pokořeného krále (Zachar 9,9;), ale také Izajášova o světle, které zazáří lidu chodícímu v temnotách a sídlícímu v zemi šeré smrti (Iz 9,1;1). V jeho jménu „Immánu él“ (Iz 7,14;8,10).

Immánu él, který přijíždí na Sion, aby svou smrtí na dřevě kříže a prolitou krví naplnil Zákon lásky a všechna svá zaslíbení daná v proroctvích. Immánu él, který čeká na naše volání „Hoši a ná – Hosanna – vysvoboď nás. Na naše Přiveď mě v mém zájmu zpátky, abych se obrátil a vrátil se zpět k tobě Bože.

Požehnaný postní, ale i pesachový čas!

Romové nejsou na zbožná slova, potřebují cítit přijetí

Rozhovor s romským výpomocným kazatelem Pavlem Sivákem.

(Se svolením převzato z časopisu Český bratr 11/2025)

Pavel Sivák vyrostl jako adoptovaný hoch v evangelické rodině v Rýmařově. Dědeček Jan Sláma byl farář a Pavel dodnes používá jeho talár. Vystudoval postupně královéhradeckou misijní školu a Husitskou teologickou fakultu, kterou před deseti lety absolvoval bakalářskou promoci. Od té doby občas káže ve sborech Pražského seniorátu. Před rokem byl ordinován výpomocným kazatelem Českobratrské církve evangelické. Pavel má docela normální hobby a zaměstnání – rád vaří a výsledky prezentuje na internetu. Živí se

*P. Sivák ve vlašimské kazatel-
ské stanici. zima 2026.*

jako ostraha na kamerovém systému. Jeho příběh je přesto výjimečný: Pavel je Rom, který slouží jako kazatel v neromských evangelických sborech.

Jaké to bylo, vyrůstat za komunistů v evangelické rodině na severní Moravě jako Rom?

Jako romské postižené dítě z dětského domova jsem byl při zápisu do školy automaticky zařazen do zvláštní školy. Nicméně mamince Janě se podařil

„husarský kousek“ a po ročním odkladu jsem tak mohl v Rýmařově nastoupit do základní školy. Vzpomínám si, jak jsme se jednou vrátili z návštěvy v Telecím a později se ukázalo, že měli doma odposlouchávací zařízení – štěnici. Maminka měla tehdy strach, že bychom mohli být taky odposloucháváni, a protože před námi, už náctiletými, rodiče nic netajili, velmi citlivé informace o svých známých z evangelických brigád padesátých let nám říkali jen při nahlas puštěném rádiu. Adoptivní bratr Petr Sláma byl sice na studia ETF v Praze přijat, stejně jako Ondřej na brněnskou lékařskou fakultu, ale maminka to odnesla výpovědí z rýmařovského gymnázia s doživotním zákazem kdekoli učit. No a já jsem tak nějak proplouval. Neříkám, že mě na Václavském náměstí v Praze nebo na olomouckém nádraží policisté několikrát nezastavili – ale to bylo proto, že jsem při kulhání budil dojem opilého. V mém životě byli tři Boží poslové: Slámovi, kteří mě seznámili s Bohem; mládežníci Dana Drápala z Manin, díky nimž jsem Bohu odevzdal své srdce; a má bývalá manželka Zuzka, která mě přiměla ke studiu teologie.

Jaké to bylo vyrůstat jako Rom, ale mimo romskou komunitu?

Vlastně jsem rád, že jsem vyrůstal mimo romskou komunitu. I když jsem se díky Petrovu romskému spolužákovi Aleši (Pepíkovi) Ištokovi s místní romskou komunitou v Rýmařově stýkal a s některými jsme dodnes v kontaktu na sociálních sítích.

Vnímál jsi někdy, že se pohybuješ „mezi dvěma světy“ – romským a neromským?

Ano, a velmi dobře. Asi nejvíc se to projevilo, když jsem na konci devadesátých let pracoval na královéhradeckém okresním úřadě jako romský poradce. Neromové měli přede mnou úctu, ale mnozí moji romští klienti mi dávali jasně najevo, že k nim nepatřím, a tudíž jejich problémům nemůžu rozumět.

Jak ses dostal k víře a k církvi?

Vnímám to jako Boží nabídku vydat mu své srdce i život – v osmnácti letech na jedné z letních brigád v Herlíkovicích mi ji zprostředkovali mládežníci ze sboru Na Maninách. Letniční tomu říkají znovuzrození. Rýmařovský bratr jáhen Jan Trnka mě pokřtil a konfirmoval, ale tehdy jsem ještě nevnímál, že křtem a konfirmací patřím do nějaké církve.

Kdy jsi poprvé dostal chuť se postavit za kazatelnu?

Omlouvám se, že to zní trochu narcisticky, ale bylo to po mém prvním čteném kázání v Rýmařově.

Co tě přivedlo ke službě kazatele?

Vděčnost Bohu.

Teologii jsi vystudoval až ve zralém věku. Co tě k tomu vedlo?

Ke studiu mě přivedla má tehdejší, militantně nevěřící manželka Zuzka. Zeptala se: „A když tě baví teologie, co kdybys ji studoval? Třeba na husitské teologické fakultě – tu prý udělá každý.“

Jaké to bylo studovat teologii jako Rom?

Na konci třetího semestru jsem měl chuť studium vzdát. Ale jeden profesor, kterého považuji za Božího posla, mě povzbudil: „Aby bylo vidět, že i Rom dokáže získat akademický titul.“ A já se do studia naplno zakousl.

Jak dlouho jsi usiloval stát se kazatelem v Českobratrské církvi evangelické?

Můj dobrý Hospodin mě chtěl vyučit pokoře – a to trvalo víc než dvacet let. Dva roky na Biblické misijní škole, jáhenské zkoušky, vikariát bez dekretu volitelnosti, pět let studia na Husitské fakultě, další roky příprav, a nakonec ordinace výpomocného kazatele. Nebyla to moje vytrvalost, ale Boží trpělivost.

Jak se cítíš jako romský kazatel v evangelické církvi, kde Romů není mnoho?

Jako kazatel si své romství nepřipouštím. Ale možná jsou sbory, které jsou hrdé, že u nich káže Rom. Při kázání cítím hrdost, že mohu pokračovat v odkazu Ondry Kováče, prvního romského faráře naší církve.

Jak tě přijímají lidé ve sborech, kde občas kážeš?

Velmi vstřícně. Pomáhá i to, že s mnohými faráři mám osobní vztahy – třeba Marek Zikmund je můj švagr, Tomáše Juna znám z Předhradí a Petr Pivoňka z Brandýsa je dlouholetý přítel.

Vnímáš, že církev má Romům co nabídnout – a naopak, že Romové mohou obohatit církev?

Církev může Romům nabídnout víru v Boha, který člověka neopustí v žádné situaci. A Romové mohou církev obohatit svou bezprostředností a živým prožíváním bohoslužby.

Setkáváš se s předsudky – i uvnitř církve?

Ano. Od společnosti jsem si zvykl, ale když v některých sborech slyšíš, že Afroameričana by přijali, ale Roma ne – to opravdu bolí.

Co by mohla církev udělat pro to, aby byla Romům otevřenější?

Instituce jako taková asi nic – ale lidé v ní mohou mnoho. Romové nejsou na zbožná slova, potřebují cítit přijetí, jistotu, že jsou doma a mohou se opřít o společenství.

Propojuje se ti tvé civilní zaměstnání a kazatelská služba?

Trochu. Když vidím lidi pachtící se s plnými vozíky a vedle nich

bezdomovce, který si schovává párky pod kabát, mám chuť mu je zaplatit. Vaření mám rád – vedu cyklus „Vaříme s Lutherem“. Luther asi vařit neuměl, ale jeho žena Kateřina byla vyhlášená kučarka!

Co pro tebe znamená vztah k Bohu dnes – po dlouhé cestě víry?

Jistotu, že jsem na nic nezůstal sám. Že i když věci nedopadnou podle mých představ, Bůh má pro mě připravené východisko.

připravil Mikuláš Vymětal

Moje práce je velice pestrá

Rozhovor s Pavlem Goby, sociálním pracovníkem a členem soběhrdského staršovstva

Pavle, jak ses dostal k sociální práci?

Začnu trochu oklikou, protože se potřebuji dostat k podstatě toho, co mě v životě asi nejvíc formovalo. Prvních dvacet let života jsem prožil na hájovně. Otec pracoval jako lesník u státních lesů a matka velkou část života pracovala také v lese. Doma jsme chovali krávu, ovce a různou drůbež, otec měl i lovecké psy, protože jako mnoho lesníků byl i zároveň myslivcem. Takže lesnictví, myslivost a zemědělství mě provázelo od útlého věku.

V šesti letech jsem onemocněl Perthesovou chorobou, což je vzácné onemocnění kyčelního kloubu. Prakticky se to projevovalo tak, že jsem začal kulhat, trochu se mi zkrátila pravá noha a hrozila mi trvalá deformace kyčelního kloubu. Přestal jsem chodit, a nakonec jsem musel absolvovat devítiměsíční pobyt v Hamzově léčebně Luže-Košumberk. Prvních šest měsíců jsem tam jenom ležel, pak jsem se učil postupně znovu chodit. Návrat k normálu trval celé dětství. Dnes jsem bez následků a vděčím za to skvělým lékařům a rehabilitačním pracovníkům. Přesto mám z dětství zkušenost, jaké je to žít s handicapem, a také i někdy s překvapivě nepříjemnými reakcemi okolí. A to je, myslím, také jedno z velkých témat právě v sociální práci.

Ale situace doma Tě směřovala jinam, že?

Po absolvování gymnázia a vojny jsem pracoval v Benešově na síle, měl jsem na starosti výrobu a distribuci krmných směsí pro hospodářská zvířata. Po sametové revoluci jsem se oženil a krátce nato přišel můj tchán s tím, že si vezme hektary zpět z družstva a začne na nich hospodařit. Já jsem to viděl jako příležitost a šel jsem do toho s ním. Začínalo se na výměře 50 hektarů a časem se dařilo výměry postupně zvětšovat. K tomu jsem si ještě postupně přibral služby v lesnictví, hlavně těžbu a přibližování dřeva.

Bavilo Tě to?

Po patnácti letech jsem s překvapením zjistil, že chci nějakou změnu v životě a pokusit se ještě o něco jiného. Napadla mě právě sociální práce, ale neměl jsem s ní žádné zkušenosti. Proto jsem si po čtyřicítce doplnil vzdělání v oboru a začal se rozhlížet okolo. Ještě se ale musím vrátit k tomu farmaření a lesničení. Svůj odchod jsem měl naplánovaný a farma nezůstala napospas. V té době ji vedl můj švagr a dnes ji stále úspěšně vede i s mým synem Vojtou. Já samozřejmě i dnes, když je třeba, pomůžu. S nadsázkou říkám, že jdu někdy po práci ještě doma na druhou směnu.

Co se Ti podařilo najít?

Na konci roku 2009 jsem dostal echo od Pavlínky Hradečné, že je volné místo sociálního pracovníka v organizaci Rytmus Střední Čechy, o.p.s. (tehdy ještě pod názvem Rytmus Benešov). Pavlína stála u vzniku Rytmusu v Benešově a v té době tam pracovala. Absolvoval jsem tedy výběrové řízení a začátkem roku 2010 jsem tam nastoupil.

Co Rytmus vlastně dělá?

Rytmus je nestátní nezisková organizace, která poskytuje sociální

služby. Podporuje lidi se zdravotním postižením (převážně s mentálním postižením) a jejich rodiny v tom, aby mohli žít běžným životem, v přirozených podmínkách, jako jejich okolí. Podpora je hlavně směřována do oblasti pracovního uplatnění, samostatného bydlení, trávení volného času a do dalších oblastí běžného života.

A cos tam dělal Ty?

V Rytmusu jsem se během velmi krátké doby a souběhu převážně nečekaných okolností stal ředitelem. Bylo to takové velmi svižné hození do ledové vody. Ale snažil jsem se rychle zorientovat. V té době potřeboval Rytmus hlavně personální stabilitu. Při práci s klienty se stále více ukazovala potřeba podpory lidí v samostatném bydlení, protože narůstal počet rodin, které měly své blízké v domácnosti a tyto rodiny měly zájem na jejich osamostatnění v dospělosti. Proto jsme zaregistrovali novou sociální službu, která tyto potřeby naplňovala. Zároveň jsme se snažili stabilizovat naši pobočku v Kutné Hoře a snažili se pronikat i do dalších oblastí v rámci Středočeského kraje. Tato naše snaha posléze vyústila ve změnu názvu organizace na Rytmus Střední Čechy.

Ale tam už také pár let nejsi.

V té době jsem však opět začal pociťovat, že by to chtělo nějakou změnu. Zároveň jsem nechtěl, aby můj odchod způsobil nějaké další nechtěné změny. Tak jsem začal pracovat na svém velmi detailně řízeném odchodu z Rytmusu, což se ukázalo jako správný krok. Tehdy se zároveň měnilo obsazení správní a dozorčí rady Rytmusu, a mně bylo nabídnuto místo ve správní radě. Takže dnes, i když v Rytmusu nepracuju, mám dále možnost sledovat a korigovat to, zda Rytmus kráčí správným směrem. Musím říct s odstupem téměř deseti let, že jsem na bývalé kolegyně a kolegy z Rytmusu pyšný a zároveň mám pocit, že jsem z pozice ředitele odešel ve správný čas. Přiznám se, že bych k některým krokům neměl takovou odvalu, jakou má současné vedení. Od mého odchodu má totiž Rytmus registrované další dvě služby, zřídil další pobočky a má více jak 70 zaměstnanců, což je také dvakrát více než za mého působení. A hlavně má stovky spokojených klientů, kteří mají profesionální podporu.

Takže co dál?

V době, kdy jsem uvažoval o odchodu z Rytmusu, jsem zároveň ještě dělal místostarostu v Teplýšovicích. Obec Teplýšovice je jedním ze členů společenství obcí CHOPOS.

Co to je?

Toto společenství bylo založeno v roce 1999 a slouží jako servisní organizace pro své členské obce. Společenství má své stanovy, svého předsedu (zpravidla jeden ze starostů), vedoucí orgány a má také své zaměstnance, na jejichž platy se skládají všechny členské obce. Smysl společenství obcí CHOPOS je v tom, že provozuje pro své obce různé společné činnosti, které by jednotlivě byly velmi drahé, nebo by nedávaly smysl. Tak například obce mohou využívat společný svoz bioodpadů, postavily a provozují společný vodovod, využívají podpory při administraci dotací na různé investiční projekty, mají svého pověřence pro ochranu osobních údajů. Do budoucna se uvažuje o zřízení společné obecní policie, diskutuje se o společné školské správě, společném stavebním úřadu a podobně. Jedním z hodně viditelných projektů je společná stavba a provozování rozhledny Špulka, ale ve strategii společenství obcí určitě není rozhledna tím hlavním tématem.

Co vyjadřuje ten název?

Název je odvozen od názvu tří zakládajících obcí – Chotýšany, Postupice, Struhařov. CHOPOS má dnes 21 členských obcí, působí zhruba v oblasti mezi Benešovem, Sázavou a Vlašimí.

Co zaujalo Tebe?

V letech 2015-2017 jsem na pravidelných zasedáních zástupců společenství obcí CHOPOS registroval poptávku po tom, jak řešit složité sociální situace občanů přímo v jejich obcích. Starostky a starostové neměli s touto oblastí zkušenosti, ale zároveň cítili potřebu se v této problematice nějak vyznat a mít nějaký nástroj, jak poradit svým spoluobčanům. A tak se zrodila myšlenka mít pro všechny obce v rámci CHOPOSu sdíleného sociálního pracovníka, který by takovou problematiku řešil. A protože já jsem v té době věděl, že budu v Rytmusu končit, tak jsem od ledna 2018 za-

čal pracovat pro členskú obce CHOPOS jako sociální pracovník. Pro mě toto byla příležitost, jak se znovu dostat k přímé práci s klienty, protože tu jsem jako ředitel v Rytmusu již delší dobu neměl.

Tak ses zase dostal ke konkrétním lidem.

Moje práce je velice pestrá. Na vysvětlení, legislativně je to tak, že pracuji na základě zákona o obcích a dělám výkon sociální práce v rámci samostatné působnosti obcí. Nenahrazuji tedy sociální služby. Mým úkolem je vyhodnotit klientovu situaci a navázat ho na příslušný zdroj pomoci. Tím zdrojem pomoci může být právě sociální či zdravotní služba, nebo nějaký úřad či jiná instituce. Často se najde i jiné řešení, jako je třeba výpomoc sousedů, někdy i stačí moje rada, jak složitou situaci vyřešit. Já jsem tedy takovým průvodcem a spojkou mezi klienty a jejich zdrojem pomoci. Lidé se na mě obracují nejvíce s požadavky na zajištění péče o sebe, nebo o někoho blízkého. Mezi časté požadavky patří také pomoc s vyřizováním různých žádostí a formulářů na úřadech (Úřad práce, ČSSZ a podobně), pomoc při řešení složité finanční situace, dále poradenství v oblasti bydlení, dluhů, vztahů v rodině, závislostí, opatrovnictví a podobně. Je celkem běžné, když někteří klienti řeší problémy ve více oblastech zároveň.

Lidi Ti můžou telefonovat?

Praxe ukazuje, že lidé nejraději chtějí řešit své problémy doma, nebo v jiném, pro ně bezpečném prostředí. Ze začátku jsme totiž předpokládali, že bude možné využít kanceláří na obcích, ale je to naopak. Já jezdím za lidmi tam, kde oni sami potřebují. Za osm let praxe mám necelých 400 klientů, kterým jsem poskytl nějakou podporu. Někdy stačí pár schůzek a problém je vyřešen, někdy to trvá pár měsíců a mám i klienty, kteří se na mě obracují opakovaně třeba po roce, když si nejsou něčím jisti a potřebují moji radu.

To zní úžasné.

Když jsme s tímto druhem pomoci před osmi lety začínali, tak byl CHOPOS jediný, který poskytoval malým obcím službu sdíleného sociálního pracovníka. Dnes už je v Česku několik desítek společenství obcí, která jdou touto cestou. Cesta k prosazení této myšlenky ale stále není jednoduchá. Máme sice oporu v zákoně

o obcích, ale interpretace této opory není úplně jednotná. Zákon totiž říká, že malé obce mají možnost mít sociálního pracovníka, a nikoliv povinnost. Z tohoto důvodu se stále učíme komunikovat a spolupracovat s obcemi s rozšířenou působností, které mají sociální pracovníky povinně dle zákona. Jde o to, aby tyto obce na nás pohlížely jako na partnery, a ne jako konkurenty. A také, abychom si vzájemně vyjasnily mezi sebou hranice a kompetence. Věřím, že se toto bude postupně také dařit, protože by nám všem mělo jít ne o kompetence, ale hlavně o to, jak nejlépe řešit požadavky našich klientů.

V současné době mám největší radost z vnoučat, z Vašíka a Aničky a plně si užívám role dědečka. Je to skvělá věc, když ty děti už nemusíte vychovávat, a můžete s nimi tak trochu zlobit. A pokud zlobí vnoučata, tak je zase vrátíte zpět rodičům.

Já ještě prozradím na Pavla, že předloni oslavil šedesátiny tím, že místo dáreků vyzval všechny známé, aby podpořili projekt organizace Rytmus Střední Čechy. Vybralo se bezmála devadesát tisíc! Celý tenhle balík šel na pomoc konkrétním lidem z našeho okolí.

Pavle, velice si Tě vážím za Tvou bohuľibou práci a děkuju, že ses s námi podělil o její smysl.

připravila Marie Stolařová

Chcete se podívat na další podrobnosti?

<https://www.rytmus-sc.cz/> <https://www.chopos.cz/>

Bratr Míla Šíma 80 let

Bratr Bohumil vyrůstal v prostředí Církve bratrské v Trhovém Štěpánově. Seznámil jsem se s ním ve druhé polovině 80-tých let v kazatelské stanici ve Vlašimi při nedělních shromážděních a biblických hodinách. V paměti mi utkvěly zejména společné cesty do nedalekého Keblova, kde se na katolické faře konaly ekumenické biblické hodiny. Společné biblické domluvil Rudolf Vaňkát s progresivním kebllovským farářem Jaroslavem Šimkem. Ke společným cestám do Keblova se záhy připojila i Mílova žena Ja-

ruška. Brzy po roce 1989 přešel farář Šimek do Želivského klášte-
ra, kde byl jako Jáchym Jaroslav Šimek dlouhá léta opatem klášte-
ra.

Kolem roku 1992 získal benešovský sbor ve Vlašimi do pronájmu Šmahovu vilu, kde zřídil neziskovou organizaci Exodus - středisko křesťanské pomoci mladým v krizi, která působila jako nezávislá organizace. Prvním ředitelem Exodu byl br. Rudolf Vaňkát, benešovský kurátor, kterému pomáhala jeho žena Ivuška. Rozjezd a provoz střediska by však nebyl možný bez mimořádného nasazení jejich spolupracovníků, br. Bohumila Šímy a br. Jiřího Kratochvíla. Po roce 1995 se podařilo získat budovu bývalého doškolovacího střediska Sellier-Bellot, která leží na okraji Vlašimi v blízkosti vlašimského parku a Exodus se přesunul tam. Po odchodu části benešovského sboru do Jednoty bratrské v roce 1998 byla perspektiva vlašimského Exodu nejistá. Za této situace Míla přerušil práci v Sellier-Bellot a stal se, v obtížných podmínkách, ředitelem Exodu. V červenci roku 2005 ukončil Exodus činnost, budovu převzala Diakonie ČCE a od té doby zde provozuje azylový dům pro rodiny s dětmi. Náš sbor je partnerským sborem vlašimského střediska Diakonie.

J. Volenec, J. Lukl (CB) a B. Šíma, ek. bohoslužby, zámek Vlašim.

Br. Míla Šíma, spolu se svou ženou Jaruškou, jsou výrazné osobnosti sboru a oporou kazatelské stanice ve Vlašimi. Míla pomáhal a obětavě sloužil jako člen staršovstva a ředitel Exodu, je také stále aktivním členem Mezinárodního svazu Gedeonů, misijní organizace, která se zaměřuje na bezplatnou distribuci bibli do škol, hotelů apod.

Přejeme Mílovi vše dobré do dalších let.

*za benešovský evangelický sbor, Jiří Zavadil
redakčně upraveno*

Světлана a Tomáš Duškovi oslavili šedesátiny

Tomáše Duška jsem znal od jeho školních let, protože jeho dědeček, pan Richard Dušek bydlel ve Vlašimi v našem sousedství. Richard Dušek (1910 – 1977) byl povoláním učitel matematiky, kreslení a rýsování. Ve Vlašimi je znám jako mimořádně plodný výtvarník, který zachytil starou Vlašim a celé Podbblanicko zejména pomocí perokresby, linorytu a kolorovaného linorytu. Možná i po něm má Tomáš kromě technického i výrazné umělecké a literární nadání.

Tomáš vyrůstal v láskyplné rodině, s důrazem na mezilidské vztahy, se vztahem k přírodě, hudbě, literatuře a k umění obecně. Tak jsem Tomáše a jeho rodiče poznával v turistickém oddíle při lyžařských pobytech na horách. Odtud byl již jen krůček k ponoření se do bible a zakotvení ve sboru, kam ho, po roce 1989, přivedla Jaruška Šimová, jeho kolegyně a kamarádka z práce.

Moje žena znala Tomáše jako výborného studenta s ohromným citem pro slovo – mluvené i veršované. Také jej znala jako člověka, který vše dělá s velkým zaujetím a důkladností. To jsme mohli ve sboru poznat záhy po roce 1998, kdy část benešovského sboru odešla do Jednoty bratrské. Tomáš, jako člen staršovstva, si začal při zaměstnání doplňovat teologické vzdělání a po úspěšném dokončení studia se stal našim, zatím jediným, ordinovaným presbyterem – v dnešní terminologii výpomocným kazatelem.

Světлана s Tomášem jsou od školních let jeden druhému oporou a v lásce sdílejí dobré i zlé. Jsou výraznými členy benešovského

Světlana a Tomáš Duškovi, instalace J. Bartoška, únor 2026.

sboru a páteří života kazatelské stanice ve Vlašimi. Tomáš, jako výpomocný kazatel, inicioval ve Vlašimi společná ekumenická bohoslužebná setkávání s Církví bratrskou, husitskou i římskokatolickou. Pravidelná ekumenická shromáždění s Církví bratrskou a husitskou se stala ve Vlašimi pravidlem. Tomášův rukopis je také patrný na www stránkách benešovského sboru, kde zavedl a udržuje následující on-line vyučování: Rozjímání nad denním biblickým veršem Posila na cestu, pravidelné čtení Na každý den a mnohem více vám přináší televize benešovských evangeliků EvaBene TV.

Tomáš Dušek je nejdéle sloužícím presbyterem našeho sboru. Měli jsme možnost popřát Světlaně a Tomášovi k jejich kulatému životnímu jubileu a poděkovat za jejich práci pro sbor v neděli 22. února, při odpoledním instalačním shromáždění br. faráře Josefa Bartoška.

Přejeme jim oběma a celé jejich rodině pevné zdraví a vše dobré do dalších let.

za benešovský evangelický sbor, Jiří Zavadil

Instalace ve sboru v Benešově

Mám zalíbení v evangelickém žargonu. Člověk by čekal, že v benešovské evangelické modlitebně přibyl nějaký umělecký objekt nebo alespoň radiátor, aby nezáblo, a on se to Pepík Bartošek ujímá role faráře sboru. Ve svém projevu Pepík zavzpomínal na svou **ordina-ci**, přestože není doktor. A vše dobré mu popřeje pražský **senior** Matěj Opočenský, světe div se, čerstvý čtyřicátník. Pepíka přišli pozdravit i **kurátoři** sousedních sborů: ze Soběhrd Jirka Fojtů a z Prčice Jindra Souček. Pepíkovi ovšem nepřinesli darem nic ze svých sbírek, ale potěšili vizí budoucí spolupráce. Dosavadní sborový **administrátor**, ale ne nějaký ujetý ajtý admin, Dalibor Antalík, předal Pepíkovi své klíče od kostela. Pro úplnost uveďme, že svého souseda na sboru i v domě na Žižkově uvítala také farářka soběhrdského sboru Eva Potměšilová.

Také mám zalíbení v církevním **zřízení**. Aby nástup faráře nebyl nezřízený je třeba ideálně do třiceti dnů provést **instalaci**, což se plus mínus povedlo 22. února tohoto roku. Připomínáme, že Pepík je v Benešově zvolen od 1. ledna na rok, úvazkem 0.3. Přiznám se, že jsem se ovšem musel vyrovnat s tím, že Řád pro kazatele v oddílu A, článku 4, paragrafu 13 nezachovává proporce mezi délkou volebního období a délkou samotné instalace. Podle mého výpočtu

**Hlasy
Tří Světů**

FESTIVAL VOKÁLNÍ HUDBY
5. ROČNÍK 2026
krásou lidského hlasu
spojujeme tři kraje

7 | 6 | 2026
SOBĚHRDY
evangelický kostel
18.00

CESTOPÍSŇ
hudební Evropou napříč pěti staletími
Dowland | Mozart | Schubert | Musorgskij | Janáček ad.

spolek VIA AD ARTEM
Eva Benett | soprán
Josef Kováčič | bas
Marek Kubát | theorba
Jan Mára | klavír
Petra Machková Čadová | violoncello

 vstupenky v ceně 200/150 Kč v prodeji na místě před koncertem
pořádá Victoria Ensemble z. s. ve spolupráci s obcí Soběhrdy
a s Farním sborem Českobratrské církve evangelické v Soběhrdech

 SOBĚHRDY
evangelický kostel

 SOBĚHRDY
evangelický kostel

 SOBĚHRDY
evangelický kostel

 SOBĚHRDY
evangelický kostel

 SOBĚHRDY
evangelický kostel

by instalace neměla při daném úvazku přesáhnout 3,6 minuty místo vykázané hodiny.

Každopádně je třeba nyní již vážně zmínit, že Pepíkova **instalace** byla příjemným odpoledním setkáním bratří a sester, kteří mají k sobě geograficky i lidsky blízko a zavdává pomyšlení na hlubší integraci našich tří sborů. Aktuálně je benešovský sbor v osobě Pepíka v **personální unii** se sborem v Prčici, kde má též částečný úvazek. Výhledově dává smysl všechny tři sbory spojit, a tím vytvořit stabilní finanční, personální i duchovní zázemí pro faráře na úvazek celý.

Jan Macháček

Novoroční výlet v sobotu 3. ledna

Velmi rádi, ač ve skromném počtu, jsme se přidali ke společnému výletu našich benešovských a soběhrdských bratrů a sester do Tábora. Na setkání jsme dorazily tři ženy a pes. Počasí možná někoho odradilo, přesto jsme se přivítaly s velkou a pestrou skupinou. Náš osobáček přijel asi 20 minut po času srazu a my jsme byly vděčné, že na nás ostatní počkali. Procházka městem ke Klokotům a do údolí Lužnice nabízela mnoho příležitostí k rozhovorům a focení. Občerstvení na Harrachovce jsme velmi uvítaly. Setkávání se mimo prostory našich kostelů, modliteben a kaplí má velkou hodnotu. Děkujeme Jirkovi Šimovi za organizaci i pozvání!

Petra Bandhauer za výletníky z Prčice

Zpráva staršovstva o dění v soběhrdském sboru v roce 2025

Bohoslužby: Farářkou sboru je sestra Eva Potměšilová. Pracuje na poloviční úvazek. O vedení bohoslužeb se střídá s hosty, které oslovuje. Službou zvěstování evangelia posloužilo celkem 19 pozvaných kazatelů a kazatelek. Bohoslužby se konaly 54x s průměrnou účastí 23 lidí.

Nedělní škola: Organizaci nedělní má na starost Marie Stolařová. V loňském roce ale byla přítomnost dětí v našem kostele nepravidelná.

Svatosti a služebnosti: V roce 2025 proběhly 2 křty a jedna svat-

ba. Večeře Páně byla vysluhována 14x s průměrnou účastí 25 sester a bratří.

Biblické hodiny: On-line biblické vede Eva Potměšilová. Konají se pravidelně ve čtvrtek od 20h.

Průměrná účast je 9 bratří a sester. Eva se na tyto každotýdenní hodiny pečlivě připravuje, protože jí dáváme nelehká zadání. Děkujeme.

Časopis Soběhrdský bratr: Díky práci redakční rady (Marie Stolařová, Miroslava Nulíčková, Petra Bandhauer a Jan Macháček) vyšel v roce 2025 „SOBR“ jako již tradičně každé čtvrtletí. Časopis propojuje soběhrdský, benešovský a prčický sbor.

Hudební doprovod bohoslužeb: Hudební doprovod při bohoslužbách obětavě zajišťují Vladimír Vachoušek a Jan Rataj.

Květinová výzdoba: O květiny v kostele a výzdobu k různým příležitostem spolehlivě zajišťuje především Pavlína Vlasáková.

Rozhovory pod pergolou: Na nedělní bohoslužby pravidelně navazuje posezení pod pergolou či v kuchyňce rozhovory u kávy, čaje a občerstvení. Jsme rádi, že se daří udržovat milé a ducha obohacující společenství.

Letní tábor v Luhu u Čími: Také v roce 2025 proběhlo o prázdninách tradiční setkání dětí a mládeže v Luhu u Čími. Tato pěkná akce se pravidelně uskutečňuje díky obětavé práci vedoucích, praktikantů a kuchařek, pod odpovědným vedením kurátora sboru Jiřího Fojtů. Heslem, které tentokrát celý týden účastníky provázelo, byl „Vinný kmen“.

Výstavy, kulturní akce: V roce 2025 jsme vybavili náš kostel dvěma tapiseriemi z dílny Lydie Šloufové. V září proběhl zahajovací koncert 5. ročníku festivalu Hlasy tří světů, v prosinci pak tradiční adventní koncert Mammás & mammás. Nesmíme opomenout ani vánoční představení pod vedením Petra Wagnera, tentokrát šlo o vánoční hru se zpěvy.

Noc kostelů: Také loni jsme se připojili k celostátní Noci kostelů. Tentokrát připadla na 23. 5. a v jejím rámci vystoupily děti ze ZŠ Archa, konkrétně kytarový kroužek s pěkným koncertem, dále divadélko Buchty a loutky a hudební skupina Špejchar plus. Mnozí zakončili večer tradičním výstupem na věž. Občerstvení opět zajistila čajovna Pod moruší.

Bazar: Oblíbenou podzimní akcí je bazar oblečení, který se opět konal s velkou podporou žen z našeho sboru. V loňském roce sestával sortiment výhradně z vyřazených kousků oblečení a doplňků darovaných členy a příznivci sboru.

Opravy kostela a fary: V letních měsících proběhly údržbové práce a nátěry, dále lokální oprava vodovodního rozvodu v sanitárním zázemí sborové kuchyňky. Získali jsme finanční prostředky z grantu ČCE na renovaci prostoru nad sborovou kuchyňkou (výměna podlahové krytiny a vybavení novým nábytkem - postele). Koncem roku byl tento projekt realizován. Probíhaly přípravy projektů ohledně zpevnění plochy příjezdu za kostelem a lokální výměny trámů na faře a kostele (projednáno se zástupci památkové péče). Díky všem, kdo se průběžně podíleli na běžné údržbě, přípravě otopu, pomohli s úklidem při brigádách. Dík patří všem, kteří jakkoli přiložili ruku ke společnému dílu.

Finanční prostředky na provoz sboru a opravy: Kromě saláru a darů členů sboru tvořil příjem sboru také výnos z bazaru a z pronájmu fary a výše jmenovaný příspěvek z grantu ČCE.

Schůze staršovstva: Staršovstvo se schází pravidelně jedenkrát měsíčně a zabývá se řešením otázek chodu sboru.

Staršovstvo děkuje všem, kteří se v uplynulém roce aktivně podíleli na zajištění všech akcí a aktivit konajících se v našem sboru, i všem, kteří svou obětavostí sbor podporují.

Těšíme se z toho, že sborové společenství je živé a přátelské. Věříme, že je neseno a podpíráno Boží láskou, a prosíme našeho Pána, aby nás i nadále provázel svou milostí.

staršovstvo sboru

Noc kostelů - 29.5.2026 Soběhrdy

15:50 Úvodní slovo E. Potměšilové - **16:00** Vystoupení dětí z MŠ Archa * **17:00** Divadlo Vítů Marčíka: Šípková Růženka - **18:30** Filip Bubla: Stopem do Asie (cestopisné vyprávění s promítáním) - **20:00** Klavírní recitál Vladimíra Vachouška.

Výstava výtvarných dílek dětí ze školy Archa u příležitosti 30 let od vzniku * Občerstvení Čajovna pod moruší * Výtvarná dílna Srdcem společně * Opékání na farní zahradě * Výstup na kostelní věž.

Kalendář akcí ve sborech

Soběhrdy, Benešov, Čerčany, Prčice a kazatelská stanice Vlašim

1.4. 15:00 - pohádkové divadlo s názvem Jarní představení, Diakonie ve Vlašimi.

1.4. 16:00 - pašijová slavnost, Archa Petroupim.

3.4. 19:00 - Velký pátek, ekum. bohoslužby s VP v Soběhrdech - káže E. Potměšilová a P. Wagner.

3.4. 8:30 a 10:00 - Velký pátek, bohoslužby s VP ve Vlašimi a v Benešově - káže J. Bartošek.

5.4. 10:00 - neděle Vzkříšení, ekum. bohoslužby s VP v Soběhrdech - káže P. Wagner a E. Potměšilová.

5.4. 8:30 a 10:00 - neděle Vzkříšení, bohoslužby s VP ve Vlašimi a v Benešově - káže M. Křivánek.

5.4. 9:00 - neděle Vzkříšení, bohoslužby s VP v Prčici - káže J. Bartošek.

12.4. 10:00 - Elijáš - oheň na hoře - nedělní výprava dětí - Benešov - vede P. Starostová a M. Křivánek.

1.5. 14:00 - čtení Máje na Veletíně - s sebou vlastní vydání Máje.

7.-10.5. Sborový pobyt - místo bude upřesněno - vede J. Šíma.

29.5. Noc kostelů - Soběhrdy - viz pozvánka a Prčice (17:00–22:30) - program bude upřesněn.

- Biblické hodiny online - obvykle ve čtvrtek od 20 hodin - vede E. Potměšilová.

- Biblické hodiny v Benešově a Prčici - jednou měsíčně v pátek - vede J. Bartošek.

- Otevřená místnost pro Godly Play - středy 22. 4., 29. 4., 6. 5. (15:30–16:45 hod.) Prčice.

Setkání dětí v Luh u Čími 2026

Táborové setkání dětí v Luh u Čími letos proběhne od soboty 1.8. do pátku 7.8. a jeho tématem bude Vyvedení z Egypta. Pro rezervaci účasti dětí prosíme vyplňte přihlášku, kterou vám pošle hlavní vedoucí Jiří Fojtů j.fojtu@gmail.com či tel. 702 099 450.

Cena: děti 4000 Kč.

FS ČCE Benešov: Husova 656, 256 01 Benešov; farář: Josef Bartošek; telefon: **604914582**; kurátor: Igor Turzik; telefon: **731177145**, email: **benesov@evangnet.cz**, www stránky: **benesov.evangnet.cz**, facebook: Evangelíci Benešov; číslo účtu: 233563947/0300.

FS ČCE Soběhrdy: Soběhrdy čp. 21, 256 01 Benešov; farářka: Eva Potměšilová; telefon: **604180711**; kurátor: Jiří Fojtů; telefon: **702 099 450**, email: **sobehrdy@evangnet.cz**, www stránky: **sobehrdy.evangnet.cz**, youtube: čce soběhrdy; číslo účtu: 1190782/0300.

FS ČCE Sedlec-Prčice: Karla Burky 150, 257 92 Sedlec-Prčice; farář: Josef Bartošek; telefon: **604914582**; kurátor: Jindřich Souček; telefon: **724313262**, email: **sedlec-prcice@evangnet.cz**, www stránky: **sedlec-prcice.evangnet.cz**; číslo účtu 191782497/0300.

Husův sbor CČSH: Náboženská obec Církve československé husitské; Husova 280, 257 22 Čerčany; farář: Petr Wagner; telefon: **608066406**, email: **cercany@ccshpraha.cz**; www stránky: **ccsh-cercany.blogspot.cz**.

V případě, že nejste s kazatelem v pravidelném kontaktu a stojíte o návštěvu, můžete ho nebo ji požádat na příslušném farním telefonu.

Přihlásit a nebo odhlásit **odběr časopisu** lze na emailové adrese či telefonu příslušných sborů.

Redakční uzávěrka

číslo léto/2026 je 21. června 2026

Redakční rada

Marie Stolařová (šéfredaktorka), Miroslava Nulíčková (zástupkyně šéfredaktorky), Petra Bandhauer, Jan Macháček (sazba).

Adresa redakce

FS ČCE Soběhrdy 21, 256 01 Benešov
email: marie.stolarova@centrum.cz

Časopis vychází 4x ročně zdarma v papírové a elektronické podobě.

Vánoční příběh v Diakonii Vlašim a Grinch, prosinec 2025.

Na biblické hodině benešovsko-prčické, březen 2026.

Novoroční pouť našich sborů do Klokot u Tábora, leden 2026.

Procházka po stopách druhé války v okolí Chlistova. Že by příprava na tu třetí? Věřme, že ne. březen 2026.